

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דבני נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עונג הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- כבר קיבלת כובע, ועכשיו מה?
- מה שהקול' טוען בחובו
- א גלאט שטיקל בלאטע
- איין לי מקום
- תקוותו של הגביר
- התורה הזמנית:
- הדרך לקבל מהצדיק את התכלית
- התכלית והצדיק
- השלימות שבאחדות
- לייצר מצוות? מנמלאות הנדר
- סמכות נכונה
- חיוזק - רק לשבורים?
- הלכות אויפן ריך

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

הקול שלך יקר - רק תקשיב לו

קשר לא צריך לייצר יש מאין. צריך רק לומר בקול את מה שאנחנו כבר מכירים, ולתת ללב להקשיב. זה הכל.

אנו מחפשים קשר עם ה', רוצים לרענן את האמונה, ומחפשים מי שיחזק אותנו. אבל אסור לנו לשכוח שהכח החזק ביותר נמצא ברשותנו. כשאדם מוציא קול מתוך עצמו, הקול עושה את הדרך החוצה, ומהרגע שבו יצא אל המרחב, הוא הופך להיות כח

הפרשה מסיימת בפסוק 'ובוא משה אל אוהל מועד, וישמע את הקול'. הקול, וחוש השמע - הם אחד האמצעים החזקים והשכיחים ביותר בקשר שבין האדם לקונו. כך זה אצל משה רבינו ששמע את הקול מבין הכרובים; כך זה אצל שאר הנביאים שנאמר בהם 'ואשמע אחרי קול רעש גדול'; וכך, אצל כל יהודי.

דיבורים פשוטים שאומרים אותם בקול, לעצמנו או לאחרים, יכולים לשנות לגמרי את הרגשת הלב.

זה עתה היינו בחג השבועות, שבו עם ישראל שמע את הקולות והברקים. משם התחיל הקשר שלנו עם הקב"ה, וזה לא נעצר שם. מאותו רגע והלאה, הקול הוא האמצעי שבידי היהודי כדי לבנות ולתחזק את הקשר עם ה'. קבלנו אותו במעמד הר סיני, והוא מלווה אותנו לכל רגע ולכל מאורע בחיים.

חוש השמיעה

המראות נקלטות באמצעות העיניים, שקשורות בצורה ישירה אל המוח והשכל. לעומת זאת, הקולות נקלטות באמצעות האוזן, והם קשורים בצורה ישירה אל הלב. חז"ל אומרים בגמרא וגם בזוהר "שמיעה, בליבא תליא". כשאדם שומע באמת, אז הלב שלו מאזין. הקול מעורר את הכוונה.

משפיע, על האדם בעצמו ועל סביבתו. ויש בכוחו לכוון את הלב שלו למקומות אחרים. לכן כל כך חשוב להוציא קול - בלימוד, בתפילה, בהתבודדות מול ה', או בניגון. הנביאים, ובראשם משה רבינו שמעו את קול ה', צדיקים אחרים זכו לשמוע בת קול, ואנחנו אנשים פשוטים - יכולים להשמיע לעצמנו את הקול שלנו, של הנשמה שלנו. וגם אם נראה שאני כבר מכיר את המחשבה הזאת ואת הניגון הזה, אינו דומה מחשבה לשמיעה. כל עוד לא שמעת את זה כ'קול', אין לך מושג לאן זה יכול להביא אותך.

המיוחדות בכח השמיעה, היא היכולת לקלוט מסרים גם כשלא רואים כלום. גם אם הקולות אינם נראים, ואפילו המוצא שלהם בלתי נראה, עדיין ניתן לשמוע את הקולות בעצמם. הקול מצליח לפלס לעצמו דרך, להתפשט על פני היקום, ולהגיע הרחק מהמקור ממנו הוא יצא. הוא פעיל גם בחושך, ומצליח לחדור אל הלב פנימה.

שמע ישראל
כל יהודי מתחיל את היום שלו עם שמע ישראל. הוא קורא לעצמו ואומר: תפנה בבקשה את חוש השמיעה שלך, למשהו שבוודאי ישנו רק צריך להקשיב לו כדי להתחבר אליו. ואז הוא אומר לעצמו את המילים המוכרות כל כך 'ה' אלוקינו ה' אחד', והמילים הללו פותחות את חיי ואת כל סדר יומו, ומלוות אותו בכל פרט שהוא יעשה במשך היום.

ולכן, זה מה שמאפשר לנו קשר עם הבורא. ה' יתברך הוא נשגב ונעלם, ואינו מושג לנו באמצעות הראיה. הדרך היחידה בה אנו יכולים להיות בקשר אתו, היא באמצעות הקול, דרכו אנו יכולים 'לקלוט' את ה', ולאפשר לו להתגלות אצלנו בלב, למרות שהוא נסתר.

כח הדיבור

רבינו אמר שעל האדם להרגיל עצמו לנגן ניגון כלשהו שיחיה אותו. כשאדם יושב ומנגן ניגון או מדבר דיבורים של אמונה, וגם כשהוא מתפלל או מתבודד מול ה' - הוא משמיע קולות. אמנם הוא מתכוון להשמיע אותם לה', אבל באותה מדה הוא גם משמיע אותם לעצמו.

צריך לייקר את חוש השמיעה שלנו. לתת לו מקום, ולהשתמש בו דרך השמעת קולות, והקשבה לאותם קולות. דיבורים פשוטים שאומרים אותם בקול, לעצמנו או לאחרים, יכולים לשנות לגמרי את הרגשת הלב, ולעורר אותנו מחדש לתחיה. כי ישראל, אם אינם נביאים, בני נביאים הם.

(על פי ליקוטי הלכות, פריה ורביה ג)

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אל תצפה לאושר מהבלי עולם כי זה תמיד כרוך בצער וחסרון

שלום לבני תיבטי וכו' כבר דברנו הרבה שאין שום טובה בעולם שלא יהיה מעורב בו איזה צער או חסרון, ומחמת זה כל העולם מלא יסורים ויגונות וחסרונות הרבה בכל אדם ובכל זמן, בכל יום ויום ובכל עת ושעה... ואין שום תקנה כ"א לברוח אל עמל התורה.

והנך רואה שלפני רבע שנה לא חשבת כלל שיהיה מתנת ימים לבך, וגם כובע חדשה לא היה לך, ועתה שעוד השי"ת ועשתך למזל טוב שהוא בודאי ישועה גדולה, וגם כבר קיבל מתנה נאה הטבע הנ"ל, עתה עיניך מצפות למתנות יפות וכו'. ואם ישלח לך מתנה תצטרך לחשוב להחזיר לשלוח לו איזה מתנה קטנה עכ"פ, שקשה עליך עתה ג"כ בעת הזאת. ועתה ראה והבן וחסם איך אין שום בית מנוס כ"א להשי"ת ולהתורה.

והעיקר לשפוך שיחו לפני ה' על כל דבר באופן שגם בתכלית הגשמיות, מי שמונח אפ"י במקום שמונח גם משם יוכל לקשר הכל להשי"ת, לחשוב בכל פעם מה יהיה התכלית מזה, הלא ימינו כצל עובר. וזה סמוך לשלוח לי בעצמו מתנות להחתן ימינו נעודי, וכבר עבר כהרף עין, ונעשה מעמי מה שנעשה. וכרף עין יעבור גם הזמן של כל באי עולם, ולא ישאר כ"א מה שחטף כ"א לעצמו מהתכלית הנצחית.

ועתה שמח בני במה שאנו חוזים עכ"פ לדרב מזה ולמשוך רצוננו אל התכלית הנצחית, בפרט שאנו סמוכים בכל עת ורגע בכוח הגדול של זמן הק, זה נחמתי זה ישועתי זה תקוותי זה שמחתי נצח נצחים. אשרינו.

נתן מברסלב

מכתבי מוהר"ת סי' רל"ז

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי קמא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה בורה ח"ו	דף היומי יומא	עלים לתרופה
שבת	יא	סו:	רכז	כט:	טא	נד
א	יב	סז:	רכח	כט:	מב	נה
ב	יג	סח:	רכז	ל:	מג	נו
ג	יד	סח:	רכז	ל:	מד	נז
ד	טו	סח:	רכח	לא:	מה	נח
ה	טז	סט:	רכט	לא:	מו	נט
ו	יז	סט:	רל	לב:	מז	ס

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן י"ח

תורת ארץ ישראל

כתוב גבה עיניים ורחב לבב אותנו לא אוכל' השי"ת אומר 'אני לא יכול לסבול את זה'.

אצל השי"ת כתוב 'אשכון את דכא' השי"ת שורה רק על בחי' דכא.

את כל זה אנו יודעים טוב ואעפ"כ כשבאים לידי איזשהו נסיון, נתפס בו איזה גבהות הלב, כשנוגעים בו משהו בכבוד, אז זה נורא.

כשרבי נתן התקרב והגיע בפעם הראשונה לרבינו, הוא היה בוודאי מלא וגדוש, צדיק וגאון. תשע שנים אחרי החתונה, חתנו של רבי דוד צבי הגדול.

רבינו אמר לרבי יצחק חתן המגיד 'התקרב אלי כזה אברך, שהוא בעיני עצמו כעפר וטיט ממש, אמור לו שיקנה לך בייגאלע, הוא ירוץ לקנות לך בייגאלע'.

כמה שרבי נתן היו לו מעלות כשהוא התקרב לרבינו, אעפ"כ לא אמר עליו רבינו אלא ש'התקרב אלי כזה אברך שהוא בעיני עצמו א שטיקל בלאטע' [- חתיכת בוץ].

לכן הוא היה יכול לקבל מרבינו כ"כ הרבה.

רבי אברהם ב"ר נחמן אמר: 'מדוע היה רבי נתן יכול לקבל מרבינו במדה גדושה, מכיוון שהוא היה בעיני עצמו כעפר וטיט ממש'.

כתוב בגמ' שרבי זירא היה בתחילה בבבל, וכשעלה לארץ ישראל התענה הרבה תעניות כדי לשכוח את התורה של בבל.

זוהי הרי גמרא פלאית, רבי זירא מתענה כדי לשכוח את תורת בבל? ועוד, וכי הוא באמת שכח את תורת בבל? הרי הוא נכנס מיד לשיבתו של רבי יוחנן ונהיה תלמידו של רבי יוחנן?

אלא שהענין הוא שרבי זירא הגיע לא"י, וראה שא"י זה ענין אחר לגמרי, א"י הוא נועם, מנעימים זה לזה בהלכה, וחוף לארץ הוא בחי' חובלים. רבי זירא ראה שהוא לא יוכל בשום אופן לקחת ולקבל מתורת א"י, כל זמן שיש לו בתוכו את תורת בבל שהיא בחי' חובלים.

אין הפשט שהוא הניח לגמרי את תורת בבל, ואין אצלו כבר תורת בבל, אלא שכל מה שהיה לו מקודם, כבר לא היה מעתה חשוב בעיניו.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

1. צריך לחנך בניו ובנותיו לשמירת הלשון משהגיעו לגיל חינוך.
2. יש ללמדם דיני לשון הרע כפי הבנתם, שלא ישמעו מפיהם שום דבר רע על אחד מישראל.
3. להזהירם בכל פעם שהם נכשלים בלשון הרע או רכילות, כי אינו מספיק להסביר להם הדין, צריך הרבה הרגל להתרגל לשלוט על הלשון ולא לדבר דבר עד שחושבים אם זה מותר או אסור.
4. עוד צריך להעיר להם על גודל השכר על שמירת הלשון, וגודל העונש למי שנשכח בזה, כמבואר בפתחת ח"ח ובספר שמיה"ל.
5. ההורים צריכים להיות דוגמא לילד בשמירת הלשון, כי הילד לומד מהם ומחקה אותם, אם הוא רואה שהם נזהרים מלש"ד ורכילות, גם הוא נזהר, ואם לאו, לא יועילו הזהרותיהם. [קיצור הל' לשה"ד פ"א.ו]

וּבְנֵי אָדָם שֶׁהֵם דְּנִים אֶת כָּל אָדָם לִכְךָ חוֹבָה וְחוֹקֵרִים תְּמִיד עַל חוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם הֵם מְבַחֲנִים קֶץ כָּל בְּשׂוֹר קֶץ שׁוֹם לַחֲשׂוֹן וְלִכָּל תְּכֵלִית הוּא חוֹקֵר שֶׁהוּא חוֹקֵר תְּמִיד לְעִשׂוֹת תְּכֵלִית וְכִלְיוֹן לְכָל דָּבָר. וְצָרִיר כָּל אָדָם לְדַאֲוֹת לְאִכְפִּיּא סִטְרָא דְקֶץ כָּל בְּשׂוֹר תַּחַת הַדְּבִיר שֶׁל הַקְּדוּשָׁה: (ליקוטי מוהר"ן, לח)

אל תתלה את עבודת ה' בתנאי הסביבה

לי אפילו התנאים הפשוטים ביותר שצריך בעבודת ה'.

כל הבלבולים האלו הם הרהורים אחר מידותיו יתברך, כי השם יתברך נותן לאדם את כל הכלים לעבוד אותו, ואם השם יתברך היה יודע שבדבר מסויים תלוי כל יהדותו של האדם, בוודאי היה מספק לו צרכים אלו, ואם עדיין הם חסרים לאדם, סימן שבוודאי יכול גם כך לעסוק בעבודת ה' במציאות כזו ממש.

ודבר זה צריך להיות ברור לאדם, לא לתלות את ריחוקו בשום מחשבות שכאלו, אלא להמשיך את עצמו בכח לעשייה בכל אופן שיהיה, ולברוח לאיזה בית המדרש שיהיה, ויפתח איזה ספר שיהיה ויתחיל בלימוד למעשה.

כי האדם רוצה תמיד את המציאות השלימה של עבודת ה', ומחמיר על עצמו בחומרות יתירות לפי ציור מסויים שמצייר בדעתו: איך אמור להיראות עבודת ה', איך צריך ללמוד תורה, איך נראה קהילה וכו', וכך עומד על מקומו שנים מתוך ציפיה שהמציאות תשתנה ויהיו לו התנאים הדרושים לעבודת ה'.

הכלל הוא שאסור להרהר על השם יתברך ששלח אותו למלחמה ללא כלי לחימה, כי כל חייל חייב לדעת שלא שלחו אותו למלחמה ללא תנאי לחימה לפי תנאי הסביבה.

מובא בחיי מוהר"ן (תקפ"ח): אחד מתלמידי רביז"ל בא לפניו בטענה שיש לו צער גדול היות ואין לו חדר מיוחד בביתו לעבודת ה', ויש לו בית מרוח בביתו, וביתו צר וקטן מאוד, ובכל פעם יושבים שם הגויים ועל ידי זה דעתו מבלבלת מאוד, ואין לו יישוב הדעת לעבודת ה'.

השיב לו רביז"ל: מסתמא אם היה השם יתברך יודע שכל בחירתך ועבודתך תלוי בזה שיהיה לך מקום מיוחד, מסתמא היה נותן לך מקום מיוחד, ועכשו בוודאי מסתמא אתה יכול להיות איש כשר גם במצב הזה בביתך כמו שהוא נראה עתה.

אחד המניעות הגדולים ביותר לעבודת ה', הוא הרהורים שיש לאדם על השם יתברך, למה אין השם יתברך מסייע בעדו לעבוד את ה', כי אף שמבין שבהכרח שיהיו נסיונות, אבל עדיין מציאות החיים שלו מוגבלים כל כך שלא שייך לעבוד את ה' לפי המציאות שלו. פעמים שהמניעה הוא חסרון קהילה או בית מדרש של יישוב הדעת, פעמים שהמניעה הוא חסרון חברותא, מציאות חיי המשפחה ועוד ועוד, שכתוצאה מכך האדם חושב תמיד אילו היו לי רק: קהילה, בית מדרש, חברותא, משפחה, מקום עבודה וכו' כראוי להיות, אזי הייתי בקל קובע עיתים לתורה ומשקיע כוחות בתפילה, ושומר על עיני בטרה וכו', אך מה לעשות שאין

הליכות

שיחות ומנהגים

הכנה לשבת

עליו. והוא היה מנח שם והתחיל לבכות, ובכה מאד בדמעות שליש כמה שעות עד הערב, עד שעניו עלו נפוחות (שקורין גישוואלן). ואחר כך פתח את עיניו ונדמה לו כאלו הוא רואה איזה אור מחמת שכבר נדלקו הנרות. ועניו היו סתומים לכך בבכיה, ואז נתקד דעתו קצת. וכל זה היה בקטנותו ממש. כמדומה שאמר שהיה אז בן שש שנים: (חיי מוהר"ן רלא)

היו מאנ"ש שהיו מתקבצים בליל שישי והיו לומדים יחד בספר יקרא דשבתא מר' נחמן מטשערין ז"ל, ואחר כך הלכו להתפלל בכותל המערבי עד לתפילת ותיקין, כהכנה לשבת קודש. (שש"ק זרעא)

שמעתי מאחד ששמע מרבנו זכרנו לברכה שסיפר לו מעוצם הקדושה שלו בילדותו, שבהיותו ילד קטן רצה להיות ירא שמים והיה חפץ לקבל שבת בקדושה גדולה כראוי, והלך למרחץ וטבל בזריות סמוך אחר חצות מיד. ויצא מהטבילה ובא לביתו ולבש בגדי שבת ונכנס לבית המדרש והלך אנה ואנה, ורצה להמשיך עליו קדושת שבת ונשמח יתרה. והיה חפץ לראות איזה דבר אך לא ראה כלל. והיה מתגעגע מאד לראות. ובתוך זה התחילו ליכנס אנשים לבית המדרש ובא איזה איש חשוב ועמד על השטענדיר [עמוד] שלו והתחיל לומר שיר השירים והלך הוא וזכרנו לברכה והכניס ראשו למטה בתוך השטענדיר. ומחמת שהיה עדין ילד קטן לא הקפידו

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה י"ח קמא - התורה הזמנית

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

ב. ודע, שהתכלית של הבריאה הוא שעשוע עולם הא, ואי אפשר לקרב זאת התכלית למחשבות בני אדם, כי זאת התכלית עליו נאמר (ישעיהו ס"ד): "עין לא ראתה וכו', אבל הצדיקים באמת, גם הם יכולים לתפס במחשבתם תכלית עולם הא, וכל אחד ואחד מישראל, לפי שרשו שיש לו בתוך נשמת הצדיק, כן מקבל ממונו גם כן זאת התכלית, כפי הפרת הפעם ברחמנות, הינו בשבא אדם לכלל פעם, לא יפעל בפעם שום אכזריות, ואדרבא, ימתיק הפעם ברחמנות, בבחינת: "ברגו רחם תזפור" (חבקים:).

הקושי לחשוב מהתכלית בעת התגברות הרוגז

את תכלית הבריאה שהוא שעשוע עולם הא אי אפשר לקרב למחשבות בני אדם בתמידות, כי אף על פי שיש הרבה בני אדם עובדי ה' שזוכים לחשוב על התכלית ועל עולם הא, אבל קשה לאדם להחזיק בזה מעמד לחשוב על תכלית העולם הא כל הזמן ממש, ובטבע הדברים האדם שוכח מזה הרבה פעמים, ובפרט בעת קטנות המוחין והתגברות קשיים ונסיונות שזיהו בחינת הרוגז וכדלקמיה, אבל באמת עיקר העבודה הוא דייקא בזמנים האלו לחשוב מהתכלית של עולם הא, כי זה כל תכלית בריאת העולם לעבור דייקא בזמנים והמצבים האלו של התגברות הנסיונות והדינים, ושם דייקא ליכור את התכלית!

1. וכל זה הוא בחינת תיקון האותיות שנפלו שאינם שלמים (כמו שהיה בעת שבידת הכלים) כמובא לקמן באותו

חסרון המחשבה על התכלית משפיע על עצם העשייה שקשה לאדם להתגבר בעבודתו כראוי

הנה כאמור לעיל, עניין זה שאין לאדם כח לזכור את התכלית בזמן הזה, אינו רק החסרון בעצם זה שאינו זוכר את התכלית, אלא שע"ז אף באמת אינו עומד בנסיון כראוי, ואינו עושה מה שהוא צריך באמת לעשות, וכמו שכבר התבאר במאמרים הקודמים וזה נכון אפילו בגשמיות, וכל שכן ברוחניות, שחסרון המחשבה על התכלית משפיע על עצם העשייה, וכל וחומר בעת מוחין דקטנות והתגברות הרוגז, שאז ללא המחשבה על התכלית, מאוד קשה שיתגבר האדם בכל מה שהוא באמת צריך להתגבר בזמן הזה.

לקבל מהצדיק הכח לחשוב מהתכלית בעת הרוגז

ולכן מוכרחים לקבל את התכלית הזאת מהצדיקים, כי באמת עניין זה שיעלח האדם לחיות עם התכלית בזמן הזה של התגברות הרוגז אינו פשוט כלל, והכח לזה נמשך מכח המשכה נוראה של מידות הרחמים שהצדיקים ממשיכים? וכל אחד מקבל מזה כפי מה שהוא מושרש בנשמת הצדיק, דהיינו כפי התקשרותו ודבקותו בצדיק, אבל עצם זה שאדם מושרש בנשמת הצדיק אין זה מספיק, כי יש את בחינת הדין שמתגבר שלא נותן לאדם לחיות עם התכלית הזאת, ולכן גם כדי לקבל את ההארה של הצדיק מוכרח שיהיה לזה בחינה של אתערותא דלתתא מצד האדם עצמו, כי אי אפשר שיהיה בזה רק אתערותא דלעילא, שאם כן לא מתקיים בזה כל תכלית הבריאה שהוא כדי שיעלה האדם את 2. כפי שמוא לקמן שהצדיקים מתעטרים בבחינת 'ותעטרכי חסד ורחמים' וכפי שיבאר שם בס"ד.

"איפה הילד???"

נמצאות אצל הצדיק, ומי שחפץ באבדתו יבוא אליו. לכן עתה: בוא וסע עמי לאומן, להתפלל על ציונו הקדוש של אותו צדיק שגילה כי כל האבידות נמצאות אצלו, ולבקש על שובו של בנך". וולפסון השתכנע.

כשהגיע הגביר לציון רבינו הקדוש נפתחו מקורות דמעותיו. הוא בכה והתחנן על בנו, ואף הבטיח שאם יזכהו הקב"ה והוא ישוב אליו, יבוא עמו להתפלל עם חסידי ברסלב בקיבוץ של ראש השנה.

כשיים להתפלל חזר האב לקייב עם תקוה חדשה.

עודו הולך ברחוב, עדיין לא הספיק לתכנן את מהלכיו הבאים, שמע פתאום קול מוכר עד מאוד: "אבא, אבא, כל כך שמח אני לראותך, כל כך התגעגתי אליך!" - - -

הגביר המופתע מצא עצמו עומד מול בנו העומד לפניו מושפל עיניים. הוא חיבק אותו באהבה ודמעותיהם התערבו אלו באלו.

"חפץ אני, בני, לנסוע עמך לאומן, לקיבוץ של ראש השנה" - אמר וולפסון לבנו תוך שהוא מנגב דמעותיו וחיוך קורן מאיר את פניו - "למדתי להכיר את הישועות שאפשר לפעול באומן בזכותו של אותו צדיק".

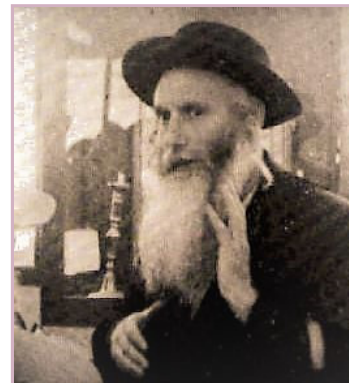
אחרית דבר: הנו, שלבו הפך מלב אבן ללב בשר, הסכים עם אביו, ושניהם שהו באומן בראש השנה.

וולפסון ובנו התקברו לחסידות והשתדלו להיטיב עם אנ"ש העניים. בשנות הרעב הנוראות שלאחר מכן, לא שרר בלנינגרד רעב כמו באוקראינה. או אז מצא וולפסון זמן מתאים לגמול חסד עם אנ"ש באומן. הוא שלח אליהם חבילות מזון ובגדים שהאירו עיניהם והחיו את נפשם.

מנכבדי הקהל בלנינגרד שברוסיה היה הגביר וולפסון. איש נשוא פנים ובעל חסד. כשבגר בנו יקירו, קיים בו "הוי גולה למקום תורה", אל קייב הביירה.

סבור היה האב כי בנו עולה במסילה עולה בית ה', אלא שהשמועות סיפרו אחרת. אלו סיפרו שבנו סר מן הדרך.

שמועה זו כדכה את וולפסון עד עמקי נפשו. הוא עזב את עסקיו ומיהר לנסוע לקייב לפגוש

שם תמצא אותו רבי הירש לייב ליפל זצ"ל

את בנו ולדבר על לבו דברי כיבושין. בלבו המורתח הכין מסכת דיבורים לדבר עמו כדי לעוררו על מצבו הנורא ולנסות להשיבו למוטב.

בהגיעו לקייב, פנה לחפש את בנו אבל שום עקבות לא הובילו אליו. בשיבה ידעו רק לציון שהוא עזב, אבל בנו של וולפסון שנודע לו על אביו המחפשו, חשש מן הפגישה והסתתר "עד יעבור זעם" - עד שובו של אביו ללנינגרד.

הגביר לא הסכים להרים ידיים למרות הקשיים והמשיך בחיפושיו. בעודו מתהלך בעיר הגדולה שבור-לב, פגש באחד הימים את החסיד הנודע ר' הירש לייב ליפל ונכנס עמו בשיחה. ר' הירש לייב שאלו מדוע פניו נפולות, והגביר מצא אוזן קשבת לשפוך את מר לבו.

כשכילה האב השבור את דבריו, אמר לו ר' הירש לייב: "אין לך כלל מה לדאוג! מובא בליקוטי מוהר"ן סימן קפ"ח כי כל האבידות

תשובות יתקבלו עד יום ראשון בשעה 19:00

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

באיזה עצה מזכיר מוהר"ן ת"ו והסימן - עומר שעורים? שהשמירה ממחשבות רעות היא ע"י שחושבים מחשבה אחרת, טובה. כי אי אפשר לשתי מחשבות להיות יחד. והסימן: עומר (=מידה) שעורים, שנשמח תפוס לא יכול להכנס מחשבה אחרת. (ע"ת נ"ב) הזוכה: מנשה ק. נתניה זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

"גהינום של קרח" למי הוא נועד?

לכבוד מערכת עלה לתרופה תגובה למכתבו של הרב ר. ל. שהתפרסם בשבוע שעבר.

בראשונה עלי להודות לכותב זה על החידוש הנפלא בתורה שבאר את ענין המנהיג, המאיר לישראל את התכלית שהיא שעשוע עולם הבא, וזה ההנהגה והמלוכה שלו - להאיר בנו הארה זו, ורק הוא זוכה לשלמות האמונה בהיותו רחוק מכל סרף של דרכי אמורי, אבל שכשאנחנו פוגמים באמונה, אנחנו גורמים שהצדיק לא יוכל להאיר בנו את ההארה הזו, וכמו משה רבינו שלמות שבדודאי הוא רצה לגאול את ישראל, אבל מחמת התגברות חסרון האמונה נמשך דין קשה על שליחות זו ולא היה יכול לגאול אותם.

אך על המשך המכתב רציתי להעיר שחידוש ביאור יסודי בענין פגם ההנהגה, שהוא

כשהאדם מקבל את האור של הרבי צריך להזהר שלא ימליך אותו באופן של דרכי אמורי ח"ו, שהוא חיפוש דבר שאינו התכלית עצמה, אלא ימליך אותו באופן של בקשת התכלית עצמה, עד כאן דברי הכותב היקר.

בהתחלה התעוררתי מזה מאד וזה גם נכנס לי בתורה בכמה מקומות, לחפש בכל דבר את התכלית בלבד ורק זה צריך להיות החיפוש שלו בתורת הצדיק, ואפילו התחודד לי עוד יותר על פי דברי מוהרנ"ת בהלכות מעונן ומנחש הלכה ג, שדרכי האמורי הם שאינם מחפשים את התכלית אלא את הבלי העולם.

אבל כשניסיתי להכניס את זה למעשה, שזה עיקר התכלית של המאמרים של רביז"ל, ובפרט כשהולכים עם תורה,

כאן לא הצלחתי לראות איך זה נוגע אלי, שהרי בוודאי אני לא מחפש בתורה של הצדיק את הגשמיות, ולא עצות איך להשיג את התאוות שלי, אני לא מחפש בספר המדות ערך ממון כל מיני דרכים איך להגדיל את הכסף שלי, את הכסף אני צריך כדי לגדל את בני לתורה ולתפילה ולשאר ענייני רוחניות וכן הלאה.

וכל שכן בשאר התאוות שאדברא אני תמיד רוצה לצאת מהם, וכי כבר השלמתי את התיקון של תורה זו? וכי אני נקי מטעות של ההנהגה?

עדיין משמע שיש כאן בתורה איזה עצה בשבילי איך להתקרב לרבי, ובאיזה דרך נזכה לקבל ממנו את התכלית הזו שלא תמוש מלפני עינינו.

בברכה ח. ש.

הניצוצות והאותיות שנפלו (כמו שיתבאר לקמן באות ו), שכל זמן שאיך בהם שלמות מזה עצמו נמשך בעם³, ולזה מוכרח שיהיה אתערותא דלתתא, שבוה הוא מראה את רצונו ומחשבתו אל התכלית, ועיי"ז נשפע עליו כח של הארת הדעת מהצדיק שיוכל לחשוב יותר ויותר על התכלית, וממילא יצליח להתחזק באמונה יותר ויותר. כי הצדיק ממשיך עליו הארה מהאור הסתום העליון שיודע שיש בזה תכלית עליונה מאד, שבאמת הוא שורש שעשועי עולם הבא העליונים מאד⁴ ודווקא הצדיקים הגדולים, הממשיכים מדות הרחמים, שעומדים לעזור לאדם בעבודתו אף בתוך קושי העולם הזה.

3. ובעץ חיים (שער מ"ט פ"ז, ועיין שער יא פ"י) שנפילת האותיות הוא בחי' פסל ומסכה, והוא מקושר בענין הע"ז והכעס. 4. וזה עצמו גם ענין ה' העליונה שהוא המשכת מדות הרחמים (ועיין בזוהר בראשית כז. תרומה קלג: תצוה קפ.).

אתערותא דלתתא של הפרת הכעס ברחמנות

והאתערותא דלתתא הזו הוא עיי"ז בחינת הפרת הכעס ברחמנות, וודאי שפגם הכעס הוא גדול וכמוזב בדברי הזוהר (תצוה קפב.) שעליו נאמר 'טורף נשמתו באפו' שמאבד חלק הנשמה שיוכל להתקשר על ידי זה ב'תכלית'. ומבאר רבינו שכשבא לכלל כעס לא יפעול בכעסו שום אכזריות, ובוודאי איך הדברים יוצאים מידי פשוטם, שכשמתגבר על האדם כעס, ישתדל מאוד להמתיקו ברחמים, ואפילו בנקודה קטנה מאוד, וכפי שמדגיש רבינו בלשונו שעל כל פנים לא יפעול בכעסו שום אכזריות, והיינו שאף על פי שהכעס מתגבר בו מאוד, ואינו מסוגל לא לכעוס כלל, אבל עכ"פ ישתדל לא 'לפעול' שום מעשה אכזרי, וכך כל פעם יעשה מה שאפשר לו, ובנקודה הקטנה הזו ששבר את הכעס והפיר את הכעס ברחמנות, בזה הוא פעל דבר נורא מאוד, כי תיקן בזה את בחי' המקום הזה שהוא תוקף הדין, ובזה בירר הניצוצות והאותיות והביא את הבריאה אל תכליתה⁵.

5. שזה בחי' אות ו' שהיא נקודה אחרונה שמשלמת את האות, והעיקר עיי"ז דיבורי אמונה, וכמו שיתבאר באות ו.

כעס כולל כמה וכמה בחינות

וממילא מובן שעל דרך זה הוא בכל המצבים והבחינות של כעס, הן כעס וטרוניא על השי"ת כביכול, שיתאמץ בכל כוחו עכ"פ לחשוב איזה מחשבה של אמונה, ולכלל הפחות להיות 'כופר בעבודה זרה' (וכמו שיתבאר בס"ד סוף האות), והן כעס על עצמו שהוא עצבות וכדון וכדו, שעכ"פ ישתדל להתאמץ באיזה נקודה קטנה אע"פ שאינו מצליח בשלמות. ויש בזה עומק נוסף, שבאמת דבר זה עצמו האדם עושה בשביל התכלית' שהרי הפרת הכעס ברחמים וכדו' הוא דבר שאין אדם יודע מה בלבו, ואין בזה שום עניין של פניות וכבוד וכדו', אלא זהו אך ורק בשביל התכלית הנצחית של עולם הבא ולעשות נחת רוח להשי"ת, וממילא בזה עצמו כבר נגע האדם בעניין הזכרון של התכלית, ובזה התעורר באתערותא דלתתא להמשיך על עצמו הארה מהצדיק שיאיר בו את התכלית

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | תורה יח [ד]

מהי מטרת ההתקרבות לצדיק?

[א] העולם נברא למטרה, יש לו תכלית, והתכלית הוא להביא כל אחד להשתעשע עם הבורא בשעשועי עולם הבא. אלא שנדמה לאדם שהיותו הוא נברא בסופו של תהליך הבריאה ביום השישי, על כן הוא רחוק ממטרת הבריאה. ובפרט האדם של שנת תשפ"א, מרגיש שבא לעולם לאחר שהיו כבר אדם הראשון, האבות הקדושים, נתנים ואמוראים, ראשונים ואחרונים, ובסופו של תהליך בא הוא האדם הפחות בדור ירוד שכזה, בוודאי רחוק הוא מאוד מהתכנית הראשונה של הבריאה, ועל כן אין הוא יכול לקרב אל מחשבתו להבין שהוא מטרת הבריאה.

[ב] הצדיק לרוב זכותו, קרוב מאוד במחשבתו אל אותו תכלית ומטרה של הבריאה, הוא רואה את החיבור של האדם שנברא בסופו של הבריאה, אל העולם הבא. הצדיק רואה איך כל מה שנעשה עם האדם, וכל מקום שהולך, הוא בעצם קשור וקרוב ממש אל העולם הבא, כי 'סוף מעשה במחשבה תחילה', וככל שהעולם כביכול הולך ויורד ומתרחק, כך באמת נשלם יותר ויותר ראשית המחשבה של הבורא.

[ג] כי בקלות יכול האדם לבוא לעולם הבא, על

ידי שיתחזק במחשבתו להתנהג עם העולם הזה בדרך התורה, כל תנועה קלה שעושה כרצון הבורא, משלים תיכף את הבריאה ומקרב את העולם אל רצונו יתברך שהיה בתחילת הבריאה, שצפה את סוף המעשה שהוא העולם הגשמי של דורינו אנו, שממקום כזה דייקא יושלם בנין ה'בית' ויהווה מדור לשיכניה.

אלא שהאדם לרוב התגשמותו, אינו שם לב עד כמה ריחוק וירידתו בעולם העשייה, מחובר מאוד לתכלית המחשבה, ועל כן אינו מתחזק לקרב את מעשיו אל תחילת המחשבה של הבורא.

[ד] ועל כן צריך האדם לחפש להתקרב אל הצדיק שדבוק במחשבתו בתחילת המחשבה של הבריאה, שיכול לקרב אל דעתו של כל אחד את תחילת המחשבה, ולגלות לו את קרבתו אל העולם הבא. והוא מנהיג אמת - שאינו מנהיגו אל הצלחת העולם הזה, אלא מנהיגו אל המחשבה של תחילת הבריאה - לחיות כאן, ולהבין שכל מעשה טוב בירידה כזו קרוב ומחובר ביותר אל תכלית הבריאה.

ממלכת כהנים

עכשיו זכינו ב"ה לקבלת התורה, לכן כעת הזמן לקבל את אחד המתנות שקיבלנו בחג הקדוש הזה, ועל ידי זה נזכה להתמדת התורה.

כי הנה בשיחות הר"ן (שיחה צ"א) אומר רבינו הקדוש: "וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, כי שישים ריבוא אותיות התורה הם כנגד שישים רבוא נשמות ישראל. וכשיש חסרון באחד מישראל נמצא שיש חסרון בהתורה ששם שורש נשמות ישראל, ועל כן בוודאי אי אפשר לאהוב את התורה בשלימות. אבל כשיזהר מלבדו על שום אדם מישראל ולבלי למצוא שום חסרון בשום איש ישראלי, נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום, אזי בוודאי יאהוב את התורה מאד ואז יתמיד בלימודו מגודל האהבה, וזהו תורת ה' תמימה משיבת נפש" וכו' עיי"ש.

על מנת לנסות להבין ולהעמיק יותר בביאור ענין השישים ריבוא אותיות ושישים ריבוא נשמות ישראל שכנגדם, נעיין בגמ' ברכות (נח.), "הרואה אוכלוסי ישראל אומר ברוך חכם הרזים". ומבאר המהרש"א שם (ד"ה חכם הרזים) 'למאי דמסיק דאין אוכלוסין פחות משישים ריבוא, יש בהן ג"כ שישים ריבוא דעות מחולקין, והוא כלל כל הדעות, שע"כ נתנה תורה לשישים רבוא במדבר להיות התורה כלולה מכל דעה וחכמה ואין להוסיף עליה וכו', כי אי אפשר שיהיה עוד דעת אחרת על שישים

עונג הפרשה

כח הנדר

"איש או אשה כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה" (במדבר ו, ב).

מצינו ענין פלאי במצוות נדרים, כל מצוות התורה הם לעשות דברים שבקדושה ולהעלות דברים המקשרים אותו להש"ת, או לפרוש מדברים של איסור המרחיקים אותו מהש"ת, אבל באיסור נדר לוקח האדם דבר שהתורה התירה אותו, היינו שהוא דבר כשר ומותר לגמרי, ובמוצא שפתיו הוא אוסר אותו על עצמו באיסור דאורייתא, ועושה את הדבר לדבר איסור בעצמותו (כמובא בנדרים ב).

זאת ועוד, אמרו חז"ל שעיקר הנדרים הם כדי לקדש את האדם ולהפרישו מן המותר לו, כמו שאמרו במשנה (אבות פ"ג מ"א) 'נדרים סייג לפרישותו', וכמו שנפסק בשלחן ערוך (י"ד סי' רג סעי' ז) 'מי שנדר נדרים כדי לכונן דעותיו ולתקן מעשיו, הרי זה רזי ומשובח', וכך נהגו צדיקי הדורות: יוסף הצדיק (רות רבה ו, ד), בועז (שם), דוד המלך (נדרים ה), ואף רבינו ז"ל (שבחי הר"ן טו).

[למעשה כתבו הרבה אחרונים להזהר בזה, ועל אחת כמה וכמה כשאנו בטוח לגמרי שלא ישל בעוון נדרים החמור מאד, ועל כן למעשה יעשה

רבוא'. נמצאנו למדים שכל קומת התורה הקדושה נבנית רק על ידי קומתו של עם ישראל שהם ששים ריבוא, וכפי שגילה לנו רבינו במאמר אזמרה (ליקו"מ ח"א תורה רפ"ב) שכשדנים את האדם לכף חובה בזה ממש מורידים אותו לחובה, נמצא כשמדברים ומוצאים חסרון באיש ישראלי, שעל ידי זה מחסירים מ'קומת' עם ישראל בזה מחסרים ממש ח"ו מקומתה הקדושה של התורה, כי רק ע"י ששים רבוא נבנית התורה.

והנה עיקר גודל מעלת מעמד הר סיני (בפני עצמו) הוא האחדות המופלאה ששררה שם בין עם ישראל, כפי שמעידה התורה "ויחן שם ישראל" - "כאיש אחד בלב אחד", וכפי שתירצו את השאלה המפורסמת על המובא בהגדה של פסח "אילו קירבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה - דיינו". שמשמע שמעלת קרבתנו הר סיני בפני עצמה היא האחדות, אותו "כאיש אחד בלב אחד", ובזה לבד, באותה אחדות, כבר "פסקה זוהמתן" של ישראל, למרות שעדיין טרם קיבלו את התורה.

והוא בדרך זו שנתבארה לעיל, כי כל ענין התקבצותם היתה הכנה ועשיית הכלי, שיהיו מוכנים לקבלת התורה שנעשית ע"י האחדות של שישים רבוא ישראל, כמבואר במהרש"א הנ"ל וכמרומו בשיחה זו שהבאנו.

בזה שאלת חכם (עין שו"ע שם, ספר חסידים סימן תכ ובכף החיים סימן קנו ס"ק יז).

אך גם בזה יש להתבונן, ממה נפשך, אם יודע בעצמו שבוודאי יוכל לעמוד בקבלה שמקבל על עצמו למה לו לנדור יעשה דבר זה בלי נדר, ואם חושש שלא יוכל לעמוד בה למה לו להכנס בעוון נדרים ושבעות החמור כל כך.

אלא מבאר מוהרנ"ת שבשעת הנדר נכלל האדם בשורש נשמתו האחוזה בהש"ת, מקום שמשם נמשכת התורה כמובא ש'קודשא בריך הוא אורייתא וישראל כולא חד', ובזה הוא ממשיך משם איסור על דבר שלא היה אסור עליו מעולם, ובזה הוא נעשה איסור ככל האיסורים שבתורה האסורים בעצמותם, משום שהאיסור נמשך מכח התורה שנשמתו נכללה בה בשעת הנדר.

ובעליה זו הוא ממשיך משם כח מיוחד להתגבר על יצרו ולעמוד בקבלה אותה קיבל על עצמו, לכן כדי לעמוד בקבלה זו צריך לעשותה באופן של נדר דווקא.

(ע"פ לקו"ה הל' ברכות השחר ה, צ)

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

להשתמש כראוי ב'מלכות'

במאמר קודם התחלנו לבאר (ע"פ ליקו"מ סי' נ"ו) שכל מחנך [אב או מלמד] יש לו 'מלכות' שהשם יתברך מינה אותו למלך שיהיה לו כח השפעה על כמה מנשמות ישראל. ובמאמר זה נרחיב יותר לבאר ענין המלכות שיש לכל מי שיש לו תפקיד בחינוך.

כי הנה, האופן בו המחנך ניגש אל תפקידו להיות אחראי ללמד תורה, או לחנך במצוות ומעשים טובים ומידות טובות וכו', צריך להיות מתוך הרגשת תפקיד של 'מלכות' כמלך בגדוד, שהשם יתברך נתן לו תפקיד לחנך, ובכל פעם שבא לעשות איזה פעולה בחינוך צריך הוא להלביש את עצמו בבגדי 'מלכות', לדעת שהוא אחד משרי המלוכה במלכות ה', שתפקידו לדאוג לשלום המלכות.

אך כשמתעסקים בהגדרה של 'מלכות', יש להבחין בין שני סוגי מלכים, כי יש מלך שהוא כעבד למלאות תאוותו, שלוקח את המלכות לצרכו והנאתו, ונהנה מכך שיש מי שמשועבד תחתיו ושומע לקולו.

ואין כוונתנו למלך גם רוח שמבקש דברים להנאתו וצרכו, אלא אפילו בדקות, יש מלך שכל חיותו הוא מצעם כח השפעתו, שכח השפעה נותן לו הרגשה של שווה ערך, וממילא תמיד טרוד בבדיקת נאמנות נתיניו, האם סרים לגמרי למשמעתו והאם מכבדים אותו כראוי ושומרים על קשר חזק וכו', וכשרואה שאין סרים למשמעתו לגמרי הוא מאבד את ערכו בעיני עצמו וכו'.

לעומת זאת, יש מלך 'בן חורין', שאינו תולה את ערכו ושוויו ומצב רוחו כפי כמות או איכות האנשים הסרים למשמעתו המעריכים אותו, אלא זוכר שכל כח ההשפעה שיש לו הוא מחמת שהוא חלק ממלכות ה', והוא סך הכל אחד מהשרים שקיבל כח השפעה לקרב בני אדם למלך, ובכל פעם שבא ללמד תורה, לחנך, להעיר הערה וכיוצא, הוא מזכיר לעצמו שהוא לא לצרכו והנאתו, אלא לחזק את מלכות ה', על ידי שיקרב את הנער עוד מעט אל הכרת המלך, ורק בכך זה הוא ניגש לדבר עם הנער.

יש עוד חילוק בין שני מלכים אלו, כי מלך 'בן חורין' הוא מלך המחנך את בנו לנימוסי מלכות, וכל לימודיו שלומד עמו וכל הערות שמעיר לו הוא ללמדו שהוא 'נסין' שיש בכוחו לחזק את מלכות אביו על ידי עמידתו בניסיונות. ולעומת זאת המלך שמשתמש לצרכו והנאתו, כל חינוכו הוא כעין 'מלך' המחנך את נתיניו להיות עבדים.

כי אם המחנך זוכר שכל כח מלכותו הוא מחמת ש'כל אחד מישראל יש לו בחינת מלכות', אם כן המחנך זוכר שגם הנער יש לו חלק במלכות ה', וכל העסק עם הנער הוא רק לחזק את הידיעה הזו בעצמה אצל הנער, שידע שהסיבה שיש לו נסיונות הוא דווקא בגלל שיש לו כח של מלכות, ויש בכוחו לחזק מלכות ה'.

◆ **התורה הזמנית:** קו "לטייל בתורתו", הבית של ההולכים עם התורות, הכולל: עדכונים מטעם הארגון, שיח מעיינים, עצות למעשה, ראינות בעניין העיון בליקו"מ ודיונים בנושאים על פי התורה הזמנית. מס' הקו: 04-62-77-313.

◆ לתועלת הלומדים ומוציאי הפירושים על התורה הזמנית: התורה הזמנית הנלמדת כעת - **תורה י"ח בליקוטי מוהר"ן קמא**. תורה זו נלמדת יחד עד ר"ח אב. לאחר מכן נמשיך כולנו לתורה שלאחריה - **תורה י"ט**.

◆ **השבוע בגליון:** רבות דובר בעולם החינוך על המושג 'סמכות הורית'. השבוע במדור 'חונך לנער', הנושא כולו מואר לאור דברי רביה"ק בתורה נ"ו.

◆ **איחוד ברסלב באומן:** לאחר השתדלות מרובה מצד עסקני האיחוד, כעת מסתמנת הסכמה מטעם הממשל האוקראיני לבטל את רוב הוויות השחורות שניתנו בתקופת ראש השנה האחרון. שימו לב: ישנם בעלי ויזה שחורה שלא סומנו להם מאומה על הדרכון עצמו! צריכים בדיקה רק אלו שבאו במגע כלשהו עם הרשויות האוקראיניות. לפרטים נוספים ולבירורים, צרו קשר: visa@rabenu.org או חייגו: *5148.

◆ **הודעת מערכת:** לתשומת לבכם, בגין תפוצה נרחבת של הגליון, המערכת נסגרת כבר בימי ראשון בשעה 7:00 בערב.

יש לי שיעור בספר משיבת נפש, הספר כולו מדבר בדברי חיזוק של קרבת אלוקים במצבי ידיה, האמת שאיני מרגיש כל כך ירידות ונפילות, האם הספר שייך אלי?

נפרט כמה תשובות בדבר:

א] הספר אמנם מחזק ומעודד ומחשל לקרבת אלוקים בכל המצבי ידיה הגדולים ביותר, אך לא צריך דווקא להיות בירידה גדולה בשביל להרגיש זאת, אדרבא גם אם לא נפלת כל כך ומרגיש אתה בעלייה, מצווה אתה לדעת מקרבתך לה', ופעמים שבתקופת עלייה שוכח האדם את הבורא, ועל כן דווקא משום כך ייתכן מאוד שהספר יחזק וידריך אותך לחשוב כל הזמן מקרבת ה'.

אמנם אולי לא תזדהה עם הבעיות של הירידות שהספר מציג, אך את התשובות לאותם היודים והנפולים בוודאי יכול אתה ללמוד, ואדרבא חובה ללמוד זאת, כי אם הרחוק ביותר יכול להתחיל לחשוב מה' על ידי הלימודים הנפלאים המובאים בספר, בוודאי יכול גם אתה ללכת עם אותם

לימודים.

ב] כל אדם עובר בחייו כמה וכמה מיני מצבים, וכל אחד לפי בחינתו יש לו זמנים של ירידות, וכל שהאדם מבין לימודי ההתחזקות לזמנים אלו לפני שמגיע אל אותם המקומות, יכול הוא להיות מוגן יותר בשעת ירידה ולחסוך מעצמו מכה כואבת אם ירגיל את עצמו לחשוב תמיד מהמחשבות המובאים בספר הקדוש 'משיבת נפש'.

ג] יש טעות בעולם כאילו דברי החיזוק שמדברים בברסלב מיועד לאנשים שנפלו ממש למקומות קשים ר"ל, אך ההיפך הוא הנכון, ככל שהאדם עולה ומתעלה בעבודת ה', כך הוא נעשה רגיש ועדין יותר, וכל מחשבה ומעשה לא טוב, נותן לו להרגיש ירידה וריחוק, ופעמים אף יותר מאדם שבאמת נמצא בשאול תחתיות, ועל כן אדרבא, האדם המחפש לחיות חיי דביקות עם הבורא, כל הסחת הדעת מביא אותו למציאות שהוא מוכרח לדברי חיזוק ונוחם, ללמוד איך להיות 'אף על פי כן' בדביקות המחשבה של קרבת אלוקים.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א מו"צ דביהכ"ס נחלת חן

עליה לתורה לחתן - אויפרוך

ליווי החתן בשבת לבית הכנסת לפני התפילה

זה לשון השו"ע (סימן פט, ב): כיון שהגיע זמן תפילה, אסור לאדם להקדים לפתח חבירו ליתן לו שלום וכו', אבל מותר לומר לו 'צפרדא דמרי טב' וכו', ואם הולך אלא להקביל פניו, אפילו זה הלשון אסור. וי"א שאפילו במוצא את חבירו בשוק, לא יאמר לו אלא צפרדא דמרי טב, כדי שיתן לב שהוא אסור להתעכב בדברים אחרים כלל עד שיתפלל. ואם התחיל לברך הברכות, אין לחוש כל כך. ולמעשה לענינו:

א. ללכת לבית החתן - אם כי היה צריך לאסור שהרי זה כ'מקבל פני חבירו' - אך למעשה נהגו להקל בזה, כיון שנחשב כדבר מצוה וגמילות חסד (ראה: משנת יוסף, ה, כ, ו. בצל החכמה, ה, עו).

ב. אמירת: שלום, שלום עליכם, גוט שבת, מזל טוב - הוא חמור מאוד כמבואר בפוסקים ובזוהר הקדוש שיש לאסור כל ברכה שהיא לחבירו לפני התפילה. אך בכל זאת יש חילוק בחומר הענין לפי נוסח האיחול.

ג. ולכן יש להקפיד לברך מקודם ברכות התורה וברכות השחר ולקרוא קריאת שמע, שאז בכל זה הדין קל יותר. וגם משום שמצוי להימשך באיסור 'עסק בצרכיו לפני התפילה' בדברים שאינם

מצוי מאוד להתרשל בזה בעליית חתן לתורה.

ב. ולכן יפה המנהג בהרבה קהילות ישראל, שהחתן עולה 'למפטיד', ואז נמנעים ממכה איסורים הכרוכים בזה. אמנם אף אלו שעולים בעלייה רגילה, מותר לאחל 'מזל טוב', ובלבד שיזהרו לא להימשך לשאר דיבורים שאין בהם צורך גדול.

הזירות בזריקת הממתקים על החתן

א. שקית ממתקים הסגורה בסרט הדבקה - מותר לעשות קרע בשקית ולהוציא דרך קרע זה את התכולה. אך מכיון שבדרך כלל יש בה כיתובים שונים ויתכן שיש בה איסור מוחק, ולכן יש לפתוח אותה על ידי קריעת סרט ההדבקה. ויש להשתדל שלא להפריד מקום ההדבקה, אלא לדייק לקרוע את הסרט עצמו. ומכל מקום אם ילד קטן פותח את השקית באופן שנקרעים הכיתובים, אין למחות בידו.

ב. יש להזהר לא להכניס לשקיות הממתקים משחקים שהם מוקצה. או כאלו הבאים מפורקים ויש איסור להרכיבם. או העשויים להשימע קול. 'בלון' אינו מוקצה. ומותר לילדים קטנים לנפוח, אך יש להזהירם לא לקשור את פי הבלון, אך מותר להם לסגרו עם גומיה.

בגדר מצוה, ובאמירת הנ"ל הוא קל יותר. ואז לאחר שאמרו הנ"ל, יש להקפיד לברך רק 'מזל טוב', ולהימנע מלומר 'גוט שבת', ובפרט יש להזהר מלומר 'שלום עליכם' או 'שבת שלום'. וכן אין לומר 'ברוכים הבאים' (ראה: חסד לאלפים, ג. לקט הקמח החדש פט, ל. שבט הלוי, י, טו, א. משנ"י שם). ועם כל זאת, אין בזה כדי להתיר שיחת חולין שלא לצורך השמחה.

ד. גם מי שאינו הולך לבית החתן אלא רק ללוותו לבית הכנסת לפני התפילה, ראוי מאוד שיאמר מקודם הברכות וקריאת שמע.

ומכל זה אנו למידים חומר הענין של המשוחחים לפני תפלת שחרית בדברי רשות, ובפרט בשיחה בטיילה. כי כאמור שהצרכיו לשנות בברכת השלום לחבירו, בכדי שיתן לב שלא להתעכב בדברים אחרים לפני התפילה, ואם כן כל שכן שאסור לעסוק להדיא בדברים ובדיבורים אחרים!

קריאת התורה

א. אסור לדבר בעת קריאת התורה. וכן אין לדבר בין 'גברא לגברא', ולצורך גדול מותר. וכן אסור לצאת לחוץ בעת קריאת התורה. ואפילו בין גברא לגברא אסור לצאת אלא לצורך גדול, ואפילו מי שכבר שמע או ישמע קריאת התורה - ואם כי הדברים פשוטים וידועים, מכל מקום

י"ר ע"י מכון עלה לתרופה
בכל ענין או להצטרפות למועדים בדוא"ר
AO28080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים דחופים:
054-8591148 | 053-3175211
המערט נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

כָּן הִיא פְּקֻדוֹתַי כְּכֹל אֲדָם: אֵף עַל פִּי שִׁעְרִיךָ לְכַבּוֹת הַרְבֵּה לִפְנֵי ה' יִתְפַּרֵּךְ וְלִהְיֶה חֵן לִפְנֵי עַל נַפְשׁוֹ שִׁיאֲלֶכְהָ מִהֲרָה מִתְאַוֶּת עוֹלָם הִזָּה וְהַבְּלִי. אֵף עַל פִּי כֵּן כְּשֶׁרֹאֶה שְׂמֵת מִתְקַמָּה הַדָּבָר הַרְבֵּה צָרִיךְ לְהוֹחִיל וְלִהְיוֹתִי תְּרִיבָה, זְמַנִּים אַחֵר זְמַנִּים, אוֹלַי יִדְאָה ה' בְּעֵינָי פִּי לֹא לְעוֹלָם יָרִיב וְלֹא לִנְצַח יִקְצֹף.

וְאֵף עַל פִּי שֶׁהִמְנִיעָה מִצְדָּתוֹ מִחֲמַת שְׂאִין אֲנִי הַגּוֹנִים מִמְעֵשֵׁינוֹ כְּרֹאֵי, וְאִפְלוּ אִם הוּא כְּמוֹ שְׂהוּא, אֵף עַל פִּי כֵּן - כָּל זְמַן שְׂתוֹלֶה עֵינָי לְמָרוֹם וְשׂוֹמֵר וּמִצְפָּה וּמְקַטְלֵי לִישׁוּעָתוֹ יִתְפַּרֵּךְ - עַל יְדֵי זֶה בְּעֵצְמוֹ יִחוּם וְיִחַמַּל עֲלָיו ה' יִתְפַּרֵּךְ וְיִקְרַבְהוּ לְעִבְדוֹתָי בְּאֵמַת וְיִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה:

(ליקוטי הלכות פיקודין ד, יא)

יהלום

גַּם עֲצָבוֹת מְזִיק מְאֹד

וְנוֹתֵן פֶּחַ לְהֵיצֵר הָרַע.

(לקוטי מוהר"ן, ח"א סי' ע"ב)